

opusdei.org

Prelato laiškas (2008 m. spalį)

Nuolankumas yra būtina dorybė tiems, kurie siekia šventumo. Spalio mėnesio laiške Opus Dei Prelatas tvirtina, kad tik su Dievo pagalba tapsime gerais įrankiais Jo rankose.

2008-10-27

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Rytoj, Šv. Angelų Sargų dieną, sukanka aštuoniasdešimt metų nuo

Opus Dei įkūrimo, tad šia proga esam kviečiami gyvai ir karštai dėkoti Dangui. Šiai šventei ruošėmės, dar karščiau meldamiesi Švenčiausiajai Mergelei Marijai. Dabar labiausiai Jai dėkojame už tai, kad motiniškai globojo kiekvieną šios savo vaikų šeimos žingsnį. Prisimindami šv. Chosemariją ir visus Opus Dei tikinčiuosius, kurie jau nuėjo šį kelią – ir ypač tėvą Alvaro, kiekviena ir kiekvienas dėkokime mūsų Motinai už nuolatinę pagalbą ir už tai, kad Ji mus lydi per visą gyvenimą. Ir meldžiame Ją, kad suteiktų mums Dangaus malonę iki galo nueiti tuo keliu, kurį Dievas mūsų mylimiausiam Tėvui atskleidė 1928 m. spalio 2 d.

Daugiau nei dešimt metų šv. Chosemarija meldė nušvitimo, kad suprastų, ko jo prašo Viešpats. Vis kartodavo vieną Evangelijos maldele: *Domine, ut videam!* „**Viešpatie, kad praregėčiau!**“ [1]. Ši nuolatinė

malda, skirta ir Mergelei, jį ruošė
lemtingai akimirkai, pabrėžė
kardinolas Ratzingeris homilijoje
mūsų Tėvo beatifikacijos proga.

**„Chosemarija Eskriva, – sakė jis, –
labai greitai suprato, kad Dievas
jam yra paruošęs kelią, kad yra
paruošęs jam misiją. Tik nežinojo,
kokią. Kur rasti atsakymą? Kur jo
ieškoti? Ir jis jo ieškojo, ypač
įsiklausydamas į Dievo žodį, į
Šventąjį Raštą. Skaitė Bibliją ne
kaip knygą apie praeitį, ne kaip
knygą apie klausimus, dėl kurių
ginčijamės, o kaip dabarties žodį,
tariamą mums šiandien: žodį,
kuriame kiekvienas mūsų esame
pagrindiniai veikėjai ir kuriame
turime ieškoti savo vietos, kad
rastume savąjį kelią“ [2].**

Pagaliau suvokęs, kokį Dievas jam
skyrė gyvenimo kelią, šv.
Chosemarija ėmė nedelsdamas juo
eiti. Jis sakė: **„Man kaip Pauliui**

***Damaske, tik mažesniu mastu,
Madrیده atsivėrė akys ir aš
išvydau savo misiją“*** [3]. Dievas
jam buvo patikėjęs skleisti visuotinį
pašaukimą į šventumą ir kartu
Bažnyčioje pradėti konkretų kelią –
Opus Dei – kad padėtų sieloms
įgyvendinti pašaukimą į šventumą
bei apaštalavimą darbe ir visomis
kitomis gyvenimo aplinkybėmis.

Mūsų Tėvas puikiai suvokė, koks jis
yra menkas prieš Dievą. Tvirtai
įsitikinęs kalbėjo ir rašė, kad buvo
„netikęs ir kurčias įrankis“ [4],
kuriam Viešpats patikėjo šią užduotį,
gerokai viršijančią jo galimybes, nes
norėjo, jog aiškėtų, kad „tai“ buvo
Dievo planas, o ne vieno žmogaus.
***„Man buvo dvidešimt šešeri (...),
mane lydėjo tik Dievo malonė ir
gera nuotaika – daugiau nieko.
Kaip žmonės rašome plunksna,
taip Viešpats rašo stalo koja, kad
būtų aišku, jog rašo Jis: tas yra
kas neįtikėtina ir nuostabu“*** [5]. Šis

tvirtas įsitikinimas jį lydėjo iki žemiško gyvenimo pabaigos: „**Štai ir vėl**, – sušuko jis likus kelioms savaitėms iki iškeliavimo į Dangų, – **išsipildė Šventojo Rašto žodžiai: visas kvailystes, visus beverčius dalykus ar tą, ko, galima sakyti, kaip ir nėra, Viešpats pajungia savo tarnystei. Taip savo įrankiu pavertė ir aną žmogų**“ [6].

Akivaizdu, kad ši proga mus moko esminio dalyko: būtinybės būti nuolankius, kad Dievas mumis kaip įrankiais vykdytų savo ganytojišką valią. Puikybė, galvojimas vien apie save iškyla kaip didis šventumo ir apaštališko veiksmingumo priešas. Bet kai žmogus nuoširdžiai suvokia esąs visiškai menkas, kai pripažįsta, kad visi jo gabumai yra Dievo, o ne jo nuopelnas, tuomet jis gali virsti veiksmingu įrankiu Dievo rankose.

Tad iškelkime keletą klausimų sau. Kokiu save laikau Dievo akivaizdoje?

Ar manau, kad esu pats savaime koks nors vertas, ar pripažįstu, kad viskas yra Viešpaties dovana? Ar nuoširdžiai prašau save pažinti tokį, koks esu, Jo akivaizdoje? Tačiau savo menkumo pripažinimas turi virsti ne pesimizmu ar nusivylimu, o dideliu pasitikėjimu Viešpačiu ir atsidavimu Jam. Apmąstykite šią šv.

Chosemarijos mintį: „**Vyk šalin tą neviltį, kurią tau sukelia savo menkystės suvokimas. Tiesa: ekonominiu požiūriu esi nulis, socialiniu - taip pat nulis, dar vienas - dorybėmis, ir dar vienas - talentais... Tačiau šitų nulių kairėje yra Kristus... Ir koks didžiulis išeina skaičius!**“ [7].

Pažinę savo menkumą, stipriau įsikibkime Dievo rankos, tvirtai tikėdami, kadangi mūsų ieškojo pats, Jis suteiks visokeriopą pagalbą įveikti visas kliūtis. Būdami giliai nuolankūs, galėsime įvykdyti apaštališkus iššūkius; juos atlikti mus

kviečia krikščioniškas pašaukimas, kuris iš prigimties yra pašaukimas apaštalauti. Tą aiškiai rodo Evangelijos skyrius, kuriame rašoma, kaip Viešpats sušaukė pirmuosius Dvylika būti su Juo kartu ir kad Jis galėtų juos siųsti skelbti žodį [8]. Su šiais pirmaisiais apaštalais ir mes esame Jėzaus Kristaus pašaukti skleisti Jo vardą sutiktiems žmonėms. **„Apaštalų kiekvieną neabejotinai paverčia Viešpats, o ne pats žmogus savo valia. Apaštalų žmogus, – teigia Popiežius, – pats netampa; juo jį paverčia Viešpats; todėl jis turi nuolat kreiptis pagalbos į Viešpatį“** [9].

Apaštalas nekalba savo vardu, jis skelbia gautą žodį. Taip veikė pirmieji apaštalai, taip turim elgtis ir mes, šiuolaikiniai krikščionys. Neseniai aptardamas šv. Pauliaus pašaukimą, Benediktas XVI sakė: **„Dar kartą kyla svetimos valios, Dievo Jėzuje Kristuje, idėja, kuriai**

žmogus yra priverstas paklusti. Bet labiausiai pabrėžiama, kad jam buvo patikėta Jo vardu atlikti misiją ir nustumti į šalį visokią asmeninį siekį“ [10].

Niekuomet neužmirškime, kad pats Dievas, neatimdamas iš mūsų laisvės, kiekvieną akimirką, visomis aplinkybėmis trokšta visiškos mūsų ištikimybės. Todėl turime gerai suvokti, kad nė vienos akimirkos nesame vieni: Jis mus seka, mūsų klauso ir nors Jam nieko nereikia, nori mūsų nuolat ieškoti. Prieš šią tikrovę, mūsų Tėvas ragino kasdien mąstyti apie *ecce ego, quia vocasti me*, „**Aš čia. Tu mane šaukei**“ [11]. Taip, Viešpats nuolat su mumis kalbasi ir tikisi, kad į Jo palankumą atsakysime vis nuodugniau.

Benediktas XVI iškelia dar vieną sąlygą, būtiną Mokytojo sekėjui, be to, kad šis yra pašauktas ir siųstas: jis dar turi ir veiksmingai vykdyti

apaštališką misiją savo pavyzdžiu ir mokymu, darbais ir žodžiais.

Remdamasis šv. Pauliaus pavyzdžiu, Popiežius pabrėžia, kad „**apaštalo**“ vardas nėra ir negali būti garbės vardas; jis konkrečiai ir dramatiškai įpareigoja visą juo besivadinančio žmogaus egzistenciją“ [12].

Caritas Christi urget nos, „Kristaus meilė valdo mus“ [13], rašė šv. Paulius Korintiečiams. Jis su užsidegimu siekė išgelbėti sielas, sekdamas mūsų Viešpačiu, kuris „*mirė už visus, kad gyvieji nebe sau gyventų, bet Tam, kuris už juos mirė ir prisikėlė*“. Ir darė tokią išvadą: „*Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja*“ [14].

Šiuo Evangeliniu gyvenimo atsinaujinimu būtina užkrėsti ir kitas širdis tol, kol visi užsiliepsnos ta pačia meilės ugnimi. Kai tave

pasiekia Dievo meilė, iš visų jėgų stengiesi, kad kiti pažintų Jėzų Kristų, kad Juo sektų ir Jį mylėtų. „**Šio mažo pasaulio sumaišty**, – pamokslavo šv. Chosemarija, – **kuriame tokia minčių painiava, kaip gali vargšės sielos prašyti Krikšto, jei niekas jiems nepaaiškina krikščioniškojo mokymo? Fides ex auditu, sako šventasis Paulius.** „Ir kaip jie įtikės Tą, apie kurį negirdėjo? Kaip išgirs be skelbėjo?“ (Rom 10, 14). **Jėzus Kristus taip neveikė; Viešpats mums davė pavyzdį, bet ir mokė: coepit facere et docere** (Apd 1, 1)“ [15]. O apie dingstis, kuriomis kartais prisidengia patogumas ir prisitaikėliškumas, sakydavo: „**Kodėl turiu kištis į kitų gyvenimą? Todėl, kad tokia mano, krikščionio, pareiga! Nes Kristus kišosi į mano ir jūsų gyvenimą! Kaip ir į Petro, Pauliaus, Jono ir Andriaus... Ir Apaštalai išmoko taip daryti. Antraip, išgirdę aiškų Mokytojo siuntimą „eikite ir mokykite“, jie**

nebūtų pajudėję iš vietos ir būtų taip ir likę vieni, dvylika: tada nebūtų Bažnyčios“ [16].

Po kelių dienų prasidės eilinė vyskupų sinodo asamblėja, skirta Dievo Žodžiui Bažnyčios gyvenime ir jos misijoje apmąstyti. Kaip žinote, Popiežiaus paskyrimu joje dalyvausiu ir aš. Pritardamas Popiežiui, raginu jus melstis ir skatinti melstis kitus, kad šis susitikimas su šventojo Petro įpėdiniu būtų vaisingas.

Stenkimės kasdien kuo geriau pažinti Dievo Žodį, su meile ir pagarba skaitydami Šventąjį Raštą – Bažnyčios Tradicijos ir jos mokymo padedami – ir ypač Šventąsias Evangelijas, kad mokytumės iš Viešpaties ir gyventume pagal Jo mokymą. Skleiskime Jo mokymą *opportune et importune*, „laiku ir ne laiku“ [17], kaip darė šventasis Paulius. Taip stengdamiesi skleisti

Evangeliją savo gyvenimo pabaigoje galėsime kartu su Apaštalu sušukti: „*Aš kovoju gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Nuo šiol manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats, teisingasis teisėjas, – ir ne tik man, bet ir visiems, kurie pamilo Jo pasirodymą*“ [18].

Šį mėnesį švenčiame ir keletą Mergelės švenčių. Dažniau melskime mūsų Motinos pagalbos, trokšdami būti Jai atsidavę. Pamaldžiau kalbėkime šventąjį Rožinį, šventumo didžiojo mūsų „*galingą ginklą*“ [19]. Rugsėjo 20 d., šeštadienį, buvau nuvykęs į vieną susitikimą Saragosoje ir ten meldžiausi *Pilaro* Mergelei, kaip anuomet toje Marijos šventovėje meldėsi Šv. Chosemarija. Nuvykau ir į *Toreciudadą*, kur, kaip ir mūsų Tėvas, meldžiau Mūsų Motinos daugelio dalykų. Kitą dieną, sekmadienį, grįžau į Romą

apgailestaudamas, kad negalėjau atsiklaupyti prieš Mūsų Maloningumo Motiną Barselonos bazilikoje.

Kiekvieną dieną meldžiu, kad šv. Chosemarijos kanonizacija – kurios šeštąsias metines minime spalio 6 dieną – kiekvienai ir kiekvienam taptų giliu sukrėtimu, nes jei iš tiesų trokštame tapti mūsų tėvo vaikais, turime kasdien širdyje puoselėti norą atsiversti, šventėti ir su džiaugsmu įgyvendinti *nunc coepi* (dabar pradedu iš naujo!)[20]. Be kasdienių pastangų atsiversti asmeninis apaštalavimas nebus veiksmingas. Šią mintį kartoju nuo 2002 m. vasario 26 d., kai sužinojau kanonizacijos datą ir kai ruošėmės šios žinios paskelbimui. Šis raginimas, kurį šv. Chosemarija dabar mums siunčia iš Dangaus, išliko toks pats stiprus, kaip ir tais laikais, kai jis dar gyveno šioje žemėje.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2008 m. spalio 1 d.

[1] Lk 18, 41.

[2] Kardinolas J. Ratzingeris, *Padėkos mišių už Opus Dei Įkūrėjo beatifikaciją homilija*, 1992/05/19.

[3] Šv. Chosemarija, *Laiškas*, 1965/10/02.

[4] Šv. Chosemarija, *Instruccion*, 1934/03/19, nr.7.

[5] Šv. Chosemarija, *Apmąstymų užrašai*, 1962/10/02.

[6] Šv. Chosemarija, *Apmąstymų užrašai*, 1975/03/19.

[7] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 473.

[8] Plg. Mk 3, 13-14.

[9] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/09/10.

[10] Ten pat.

[11] 1 Sam 3,6.

[12] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/09/10.

[13] 2 Kor 5, 14.

[14] 2 Kor 5, 15-17.

[15] Šv. Chosemarija, *Pokalbio užrašai*, 1968/01/05.

[16] Šv. Chosemarija, *Pokalbio užrašai*, 1960/02/14.

[17] Plg. 2 Tim 4,2.

[18] 2 Tim 4, 7-8.

[19] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis, Įvadas*.

[20] Ps 76, 11 (Vulg.).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-
spalis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-spalis/) (2026-03-19)